

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Saga. Nytaarsgave for 1812

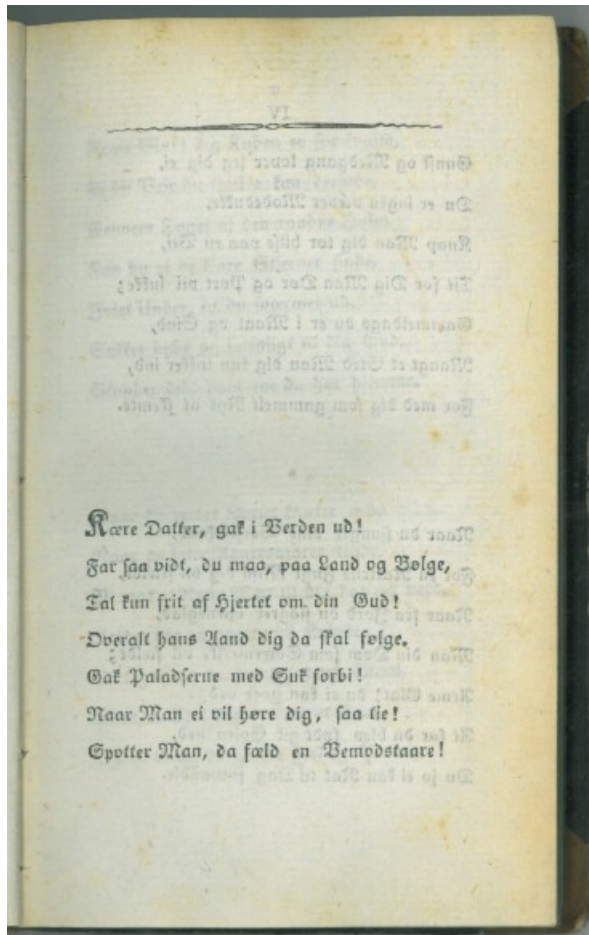
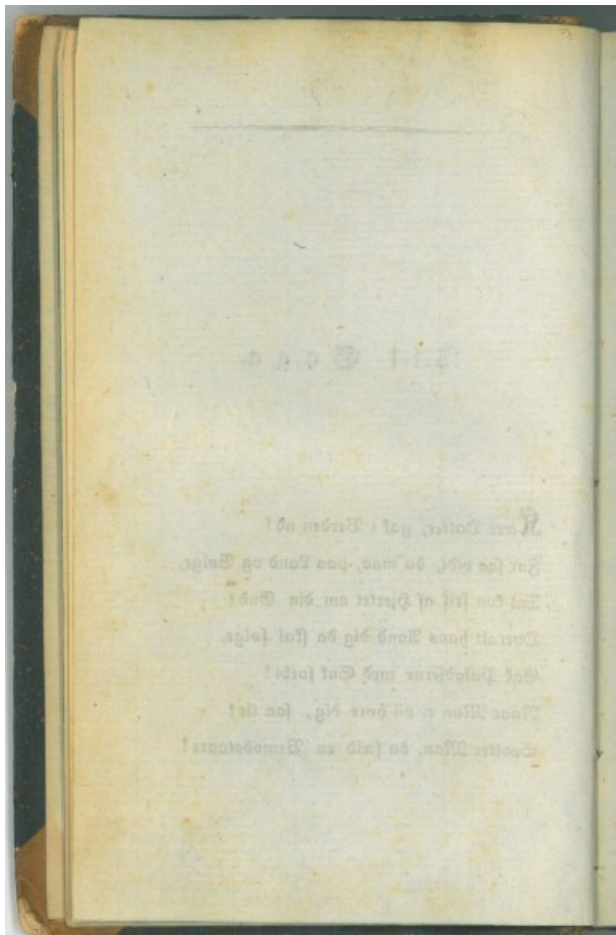
Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Saga. Nytaarsgave for 1812", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. i. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1811_171-txt-shoot-idm201/facsimile.pdf (tilgået 02. maj 2024)

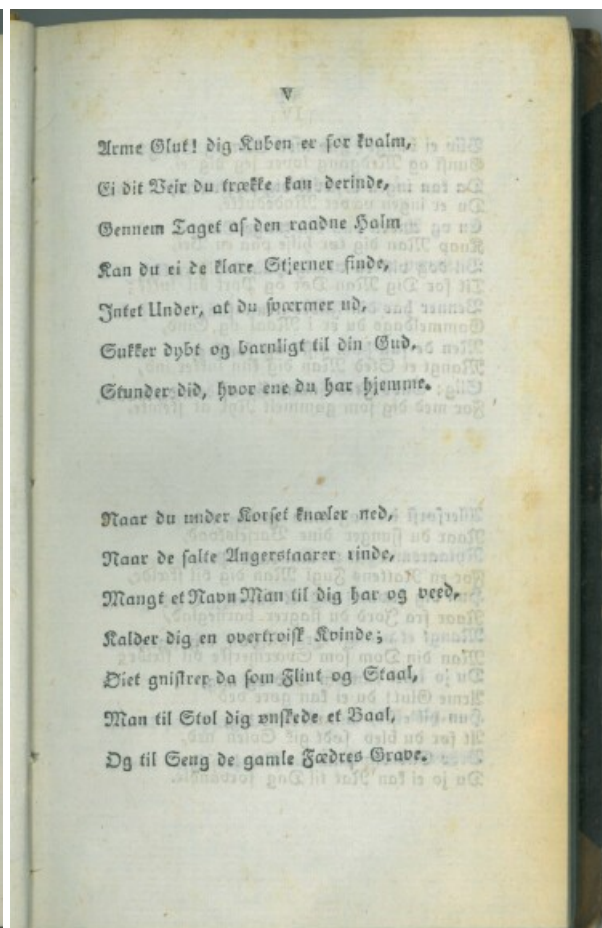
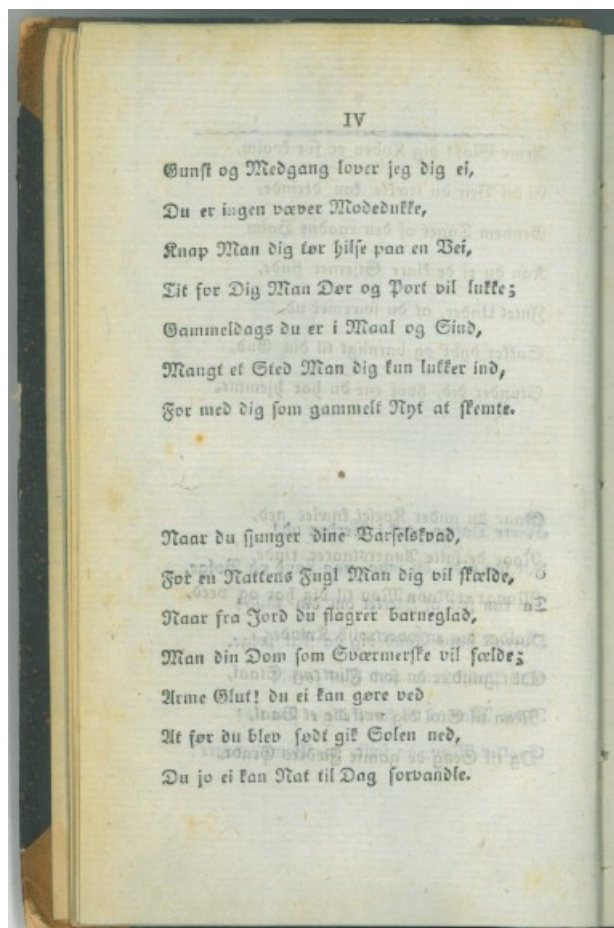
Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

VI

Bliv ei bange! gaa med Ven og Sang!
 Da kan ingen Djævel dig fortrakke,
 En og Anden paa din tunge Gang!
 Vil dog vist en venlig Haand dig række;
 Venner har din Fader ikkun faa,
 Men de faa ham elske og forstaa,
 Siig: Guds Fæd! naar En af dem du møder.

Allerførst du dog maa gange ind
 Nysfaarsmorgen til min kære Pige;
 Hun dig favner med et barmhertigt Sind
 Mangt et venligt Ord vil hun dig siige;
 Du jo taler kun om Gud og mig,
 Hun vil elske, hun vil kysse dig,
 Bede Gud dig paa din Vej ledsage.

VII

Gaa nu blot ei vild i store By!
 Lad en Ven dig følge til den Kære!
 Nei saa smukt og vær slet ikke bly,
 Siig kun rask hvis Datter du mon være!
 Hils fra mig! her er et lille Brev,
 Vil du vide, hvad i det jeg skrev,
 Sæt dig ned! saa skal du saa at høre.

Kære Pige! i det nye Aar
 Denter du med Ret en Nysfaarsgave;
 Tidlig og jeg for dit Alsyn staar,
 Skænken alt til dig er lagt i lave;
 Dobbelt er den, som min Geld til dig! og
 Skænk for Hjertet, som du skænk mig,
 Skænk til Gammien paa en Nysfaarsmorgen.

VIII

Ikke Ringe af det røde Guld,
Ei Juveler, intet Perlesmykke
Byder jeg min Hæstems saa huld:
Intet Guld opvie kan min Lykke,
Dg med Tak jeg siger, hvad du veed,
Ikkun Tro og Haab og Kærlighed
Er mit Guld og mine Edelstene.

Hæstensgaven, som i Dag du faar,
Er da den, som du dig selv har kaaret,
Hjertet som igennem mange Aar
Har dit Billed i sin Rindom haaret;
Ikke mig, men Gud det hører til,
Men jeg veed, da det kun eie vil,
For med dit til Gud det at forære.

IX

Nytaarsgaven er dig ogsaa fæd:
Urtekosten af de Winterblommer,
Alle groed de mit Hjerte nær,
Næsten alle i min bedste Sommer;
Medens Solen lavt paa Himlen staar,
Lad dem kvæge dig! I lune Vaar
Mere liflige dig Gud beskære!

Første Blomme, som dit Die seer,
Kun omplantet er fra Islands Have,
Men om ei der var i Kosten fleer,
Sommelig var dog min Nytaarsgave;
Efter maa jeg paa dens Blade stirre,
Lhi mig tykkes, en forblommet Skrifte
Stander der om dig og mig at læse.

Dgfaa jeg min Helga tidlig fandt,
Alt som Gunlaug, udi Vennefare
Som for Skemt jeg hende til mig bandt,
Udi Tanke, om end ei i Tale;
Dgfaa jeg var dengang stiv og raa,
Dgfaa jeg hel gerne vilde naa
Hædersnavnet af en Demetunge.

Dgfaa jeg i trende Somre drog
Udenlands, for fremmed Sæd at slug,
Dgfaa mig en sølsom Hyst betog
Eil at bo i Høieløsters Stue,
Sikkerlig det saldt min Helga ind,
Ik maaste hun var mig rent af Sind,
Da med Vintre end de Somre stred.

Lov og Tak, du Himlens Gud! af dog
Ei du lod mig Gunlaugs Vanhæd seiste!
Jngen Ravn min kære Svane tog,
Som af Alt jeg nødigst vilde miste;
Lov og Tak, fordi paa vilde Færd
Ei som han, jeg kom min Grav saa nær,
For sig lod opstø det froasne Hjerter.

Gud det veed, om paa min Skænk engang
Du som Helga paa sin Gunlaugs Gave,
Surre skal en Vinteraften lang,
Dg dig lade saa med den begrave;
Gud det veed, om vi skal sankes her,
Om den Svane, som jeg har saa nær,
Med en Falk skal sees at hjemsthye.

Guds Vilje ste! vi veed det so saa vist,
At Himlens Gud han er vor Gader Lære,
Vi veed det jo, at vi skal samles hist,
Dg evig da hos Gud tilfammen være;
At Kongesønnen, hvem vi troed paa,
Skal over os sin gyldne Telt udslaa,
Dg gladelig vi skal derunder bygge.

De sagre Støtter, som den hviler paa,
Er Tro og Haab, som støtted os herude,
Fra Jorden kunde de til Himlen naa,
Gøddi fra Himlen de til os nedglede;
Men Teltet selv, saa straalende og sin,
Af Kærlighed; af Herrens Jordelin,
Den var ei her, thi her er ikkun Længsel.

